

Ὁ Κ. Βὼλ ἐπὶ τέλους συγκεφαλακίων λέγει, ὅτι « ἀπὸ παλαιὰ μακρότα λαὸν, διεφθαρμένον ἐκ τῆς πολυτελείας, χάσαντα τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ διατηρήσαντα μόνον πολλὰς τῶν παραδόσεων καὶ παρρέοντος ἤδη πολιτισμοῦ, οὐδεὶς δύναται νὰ ἐλπίσῃ πλεονεξελπίσειν. ἢ καλλιτέρα ὄθεν τύχη τοῦ Μαρόκκου θὰ ἦτο, ἐὰν περιήρχετο ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν πεπολιτισμένου κράτους, ἀρκούντος ἰσχυροῦ ὅπως καταβάλλῃ ἐν τάχει τὴν ἀφρευκτον ἀντίδρασιν τῆς Μαροκκινικῆς ἀνωτέρας τάξεως, καὶ ἱκανοῦ ὅπως σκεφθῇ περὶ τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν ἐφ' ὧν συνέβαινε ποτε νὰ λάβῃ τὴν ἡγεμονίαν.»

Ταῦτα, ἐννοεῖται, ὁ Κ. Βὼλ λέγει τοῖς Ἄγγλοις περὶ μόνον τοῦ Μαρόκκου. «Intelligentes pauca». Καὶ τῶν φρενίμων ὀλίγα!

P. ΠΕΛΕΚΑΣΗΣ.

Η ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ.

Ἐλάλησαν δύο, καὶ εἶπον πολλά,
πολλὰ καὶ περίεργα· ὅλα καλὰ
τὰ ἤκουσα ὅλα καὶ πάλλω·
Τί πταίω δ' ἐγὼ ἂν ἐμπνεύσει αὐτῶν
τὴν ἔδραν τὴν κάτω ταχὺ; παραιτῶν
ἐδῶ ἀναβάνω νὰ ψάλω;

Γλυκὸ τὸ πλουτεῖν, τὸ κερδαίνειν γλυκὸ,
γλυκὸ τὸ ἀνέτω; εὖ ζῆν πανοικί,
γλυκὸ τὸ ἠβᾶν, τὸ τιμᾶσθαι·
γλυκύτερον ἔμοιws καλῶν ὀσμυθῶν,